

Ey Diyarbekir Diyarbekir 13

– sadeceo · 19 Ağustos 2019

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, yorgunlukları gideren, çeşitli meyve ağaçlarının gölgesisin
Sen, kolay kolay iyileşmeyen, en müzmin yaraların merhemisin.
Sen, insanları cennetlik eden, tarifsiz hayır ve hasanelersin.
Ve sen, er meydanına çıkan çifte yüreklilerin en güçlü nefesisin.

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, asil ve yufka gönüllülerin, kimsesiz dul ve yetimlerin, yanında olma fikrisin.
Sen, paha biçilmez bin bir çeşit nimetleri bizlere bahşeden Allah'a olan en ihlaslı zikrisin.
Sen, ibadetlerle dopdolu yerin göğün sahibine hamd-u senaları ve şükürsün
Ve sen, kurumaya yüz tutmuş gönül tarlalarını sulayan buz gibi pınarlarısın.

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, fikri güzel gönlü güzellerde, uhuvvet fikrinin her geçen gün ziyadeleşmesisin.
Sen, asil ve yufka gönüllere girebilmek için, insanların birbirleriyle hediyeleşmesisin.
Sen, sevgi ve muhabbetin, sadakat ve ahde vefalılığın kesik uçlu kalemlerle yazılmasısın,
Ve sen, yazın kavurucu sıcağında, insanı rahatlatan meltemlerin esmesisin.

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, yanakları gamzeli, kanı tatlı, güzel kızların, nur cemalinden dökülen gülücüklersin.
Sen, Muhammedi gül bahçelerinde gül sevdalısı bülbüllerin, şen şakrak ötmelerisin.
Sen, bir insanın sadece ve sadece Allah rızası için, dostlarına gidip gelmelerisin.
Ve sen, bakmakla yükümlü olduklarını, helal doyurmaya çalışan bir babanın gayretlerisin

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, çocuklarını abdestli emziren annelerin, vicdan ve merhamet sesisin.
Sen, sevdiğini işin kolayına kaçmadan, seven birinin sevdiğine verdiği gül destesisin.
Sen, sevdalılarının yanan bağrırlarının hararetini dindiren, buz gibi su testisisin.
Ve sen, dervişlerin meclisinde dillerden düşmeyen, en yanık aşk ilahisisin.

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, tuz yedirilmiş koyunlarını pınardan, su içirmeden geçiren bir çobanın yanık kaval sesisin.
Sen, bu yalancı cennet vatan uğruna, hiç düşünmeden, içmek istediği şehadet şerbetisin.
Sen, ihlaslı serzakirlerin din gününün sahibine, sevgi ve muhabbetisin.
Ve sen, binicisin yarı yolda koymayan rahvan atların menzil murad aldırışısın.

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, gönül gergefinde, desen desen, motif motif tarihe mal olmuş sevdaların, işleniş şeklisin
Sen, bu emanet canım bu tende durduğu müddetçe, benim için çok elzem ve gerekliyin
Sen, türk ve kürdüyle, laz ve çerkeziyle, arap v e abazasıyla her daim bir hallisin.
Sen, bıçak kemiğe dayanıncaya dek, tatlı dilli, güler yüzlüsün.

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, en muhkem gönül köprülerinin, mahirce karılmış tam kıvamındaki harcısin.
Sen, mürekkep yalamış, her şeyi yerli yerince yapanların, gayret ve çabasısin.
Sen, gam ve kasvetlerin, sıkıntı ve kederlerini unutturan yeni bir günün sabahısın
Ve sen, insanı cehennem narlarında cayır cayır yandıran mazlumların vebal ve ahısın.

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, kırklar dağının düzünde yaşanmış aşk ve sevdaların dilden dile anlatılışısin.
Sen, bir güzeli karşılıksız sevenlerin, anlatılması çok zor olan gönül yangısısin.
Sen, Peygamberlerin, Sahabelerin, Nebilerin, ve Azizlerin en efsunlu diyarisin.
Ve sen, Ahmet Arif'lerin, Ziya Gökalp'lerin, Faik Ali'lerin, Ali Emiri'lerin ve Esmâ Ocakların şehrisin.

Ey Diyarbekir Diyarbekir!

Sen, çok dertli şakıyan, bülbüllerin bile kıskandığı, şarkın bülbülü lakaplı Celal Güzelses'in Sedasısin.
Sen, eşine benzerine çok az rastlanan, gelinlik kızların ar ve hayasısin.
Sen, tarihin sayfalarına altın harflerle yazılmış o nazlı yârin toylarda oynadığı halayısin.
Ve sen, Hevsel bahçelerinde yeşilin her tonunu barındıran envai türlü ağaçların dimdik duruşusun.

02/ Temmuz/2019

Beylik Düzü İstanbul